

De beentjes van Merel

Hiep hoi! Merel gaat haar eerste ritje maken met haar nieuwe fiets! Die fiets heeft ze gekregen van haar ouders voor haar zesde verjaardag. Merel is zo hard gegroeid dat haar vorige fiets te klein is geworden.

Al bellend staat ze trots en fier met de nieuwe fiets in de hand voor het huis, klaar om weg te rijden. ‘Denk erom, goed uitkijken, hè?! En in de straat blijven!’ roept mama haar na.

‘Ja, mama, je hoeft niet bang te zijn, hoor. Ik ben al zes jaar en kan goed uitkijken!’ Mama wilde het liefst meegaan, maar dat wilde Merel niet. Ze had net zo lang gezeurd tot mama het goed vond. Zenuwachtig stapt Merel op haar mooie, glimmende fiets. Voorzichtig zet ze haar voetjes op de trappers en een beetje onwennig fietst ze weg. Het gaat nog niet zo snel en ook slingert ze een beetje. Eigenlijk had ze heel hard weg willen roetsjen. Dan zou iedereen in de straat met open mond naar haar staan kijken. Maar nu lijkt het nergens op. Ze schaamt zich dood.

‘Stomme luie benen! Het is jullie schuld dat ik nu voor gek rij in mijn straat!’ broemt ze. Ze wil terug naar huis. Voorzichtig remt ze af, maar... oh jeetje... haar beentjes willen dat niet! Ze blijven maar draaien en draaien, steeds sneller. Oeps, daar is het eind van de straat al. En Merel mag de straat niet uit van mama. Pardoes rijdt ze de stoep op en knalt met haar fiets hard tegen de muur aan van een huis. Au!!! Dat doet gemeen zeer! Merel ligt languit op straat, haar beentjes in de lucht. De beentjes blijven maar draaien! Merel kan ze niet stoppen, wat ze ook probeert.

Van alle kanten komen mensen aangesneld. Allemaal proberen ze de beentjes van Merel tegen te houden, maar niemand lukt het.

‘Een ziekenauto! Er moet een ziekenauto komen!’ roept iemand.

‘Mama!’ huilt Merel. ‘Mama moet óók komen!’

‘Ik zal je moeder gaan halen, meisje,’ hoort ze een ander zeggen.

Het is een drukte van jewelste in de straat. Iedereen kijkt nu wèl met open mond. Maar niet naar de fiets, nee, naar de beentjes van Merel.

Eindelijk, daar komt mama aan. ‘Merel! Wat is er aan de hand, ben je gevallen?’

‘Haar beentjes, mevrouw. Die willen niet meer stoppen!’ roepen de mensen.

De ziekenauto komt aangereden met gillende sirene en stopt vlak voor Merel. De mensen springen snel opzij. Twee broeders in witte pakken springen er uit en kijken heel raar naar de beentjes van Merel. Ze proberen ook de beentjes tegen te houden maar, net als de

anderen, lukt het hen ook niet.

‘Vastbinden maar, die benen!’ roept een broeder. Hij loopt terug naar de ambulance om een rol stevig touw te pakken. Terwijl de ene broeder de beentjes probeert vast te houden, wil de ander er het touw om heen binden. Maar... het gaat niet. Wat ze ook proberen, de beentjes zijn sterker en schoppen het touw steeds in de war.

Hoe kan dat nou toch? vragen de broeders zich af. Het lijken wel spookbeentjes. Snel naar het ziekenhuis! Daar weten ze vast wel raad met dat vreemde probleem.

Voorzichtig wordt Merel op een soort bed gedragen, een brancard noemen ze dat. Rond haar middel wordt ze stevig vastgegespt zodat ze er niet af kan vallen.

Mama mag mee. De sirenes gaan weer aan en de ambulance rijdt weg. Mama kan haar ogen niet van de beentjes van Merel afhouden. De broeder die dicht bij Merel zit moet goed uitkijken dat hij niet geschopt wordt.

Merel vraagt zich intussen af wat zij morgen allemaal op school zal vertellen. Niemand zal haar geloven, denkt ze.

Daar is het ziekenhuis al. De broeders dragen de brancard met Merel er op het ziekenhuis in. Mama loopt achter ze aan. Meteen komt er een dokter aangerend. Ook die kijkt verbaasd. Hij strijkt langzaam over zijn grijze baard en zegt tegen Merel: ‘Meisje toch, wat heb jij met je benen uitgespookt?’

Merel haalt verlegen haar schouders op. Ze weet drommels goed dat ze lelijk tegen haar beentjes heeft gedaan door op ze te schelden. Maar dat durft ze niet tegen de dokter te zeggen. Merel wordt naar een zaaltje gebracht en wordt voorzichtig van de brancard op een bed gelegd. Al gauw staan er wel tien mensen met witte jassen om haar bed. Allemaal kijken ze naar de wild draaiende beentjes. Niemand heeft ooit zoiets gek gezien. Dan zegt de dokter met de grijze baard: ‘Misschien zijn de beentjes van Merel ergens boos om geworden en moeten we wat liefs tegen ze zeggen.’ De andere mensen in de witte jassen staren de dokter aan alsof ze denken dat hij gek geworden is. Maar de dokter is niet gek. Hij doet een stapje

naar voren, lacht vriendelijk naar de beentjes van Merel en zegt dan: ‘Lieve, lieve beentjes, wat knap dat jullie zo snel kunnen draaien. Maar willen jullie nu alsjeblieft weer stoppen want Merel wordt hier doodmoe van. En wij ook trouwens!’

De beentjes stoppen meteen!

‘Dank u wel dokter!’ Merel springt van het bed. ‘Ik zal voortaan wat aardiger tegen mijn beentjes doen. Wat hebben zij zich uitgesloofd, hè?’

‘Dat hebben ze zeker!’ zegt de dokter glimlachend. De andere mensen in de witte jassen proberen mee te lachen maar dat lukt niet helemaal. Zo verbaasd zijn ze over wat ze gezien hebben.

Voordat Merel naar huis gaat, plakt een zuster nog snel even een pleister op de geschaafde knie van Merel. En mama geeft er een kusje op.

Dan wordt Merel wakker. Papa en mama staan aan haar bed en zingen *lang zal ze leven!*

Vandaag is ze jarig. Straks gaat ze lekker op haar nieuwe fiets fietsen. Maar één ding weet ze zeker: wat er ook gebeurt, ze zal héél lief tegen haar beentjes doen...